

เด็กปี 1

ข้ามภพสู่กรุงศรี

นวนิยายทะลุมิติ · สร้างอาณาจักรธุรกิจ

เด็กวิเศษปี 1 สายซิล ทะลุมิติไปยังอยุธยายุคเริ่มตั้งกรุง
ต้องเอาตัวรอด ปรับตัว และใช้ความรู้ยุคใหม่อย่างเนียนๆ
ก่อร่างสร้างตัวจากเด็กวัด สู่เจ้าแก้ว สู่ผู้ทรงอิทธิพลแห่งกรุงศรี

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — ข้ามภพผิดคณะ

นนทวัฒน์ ศรีสมบูรณ์ หรือที่เพื่อนเรียกสั้นๆ ว่า "นนท์" เป็นนักศึกษา
วิศวกรรมศาสตร์ปี 1 สายซิลตัวพ่อของรุ่น เขาไม่ใช่คนขยันเรียนอะไรนัก แต่ก็
ไม่ใช่คนที่แย่ที่สุดในห้อง เพียงแต่ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยเกมออนไลน์ ซีรีส์
ประวัติศาสตร์ย้อนยุค และการนอนดึกจนตื่นสายเป็นกิจวัตร คืนก่อนสอบฟิสิกส์
วิชาฟิสิกส์วิศวกรรม นนท์นั่งอ่านหนังสือพลางเปิดซีรีส์เรื่องการก่อตั้งกรุง
ศรีอยุธยาคลอไปด้วย ก่อนที่สายตาสายจะปรือลงและเผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

เมื่อลิ้มตาตื่นขึ้นอีกครั้ง สิ่งแรกที่นันทารู้สึกคือความเย็นชื้นของดินที่แนบกับแก้ม ไม่ใช่ความนุ่มของที่นอนในหอพักอย่างที่ควรจะเป็น เขากระตุกตัวลุกขึ้นนั่งอย่าง งุนงง พบว่าตัวเองนอนอยู่กลางป่าที่บึงใกล้ซากวัดร้างที่ปรักหักพัง เสื่อยัดที่เคย สะอาดตอนนี้เปื้อนโคลนจากหวัจรดเท้า มือหนึ่งยังกำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น แบตเตอรี่เหลืออยู่เพียงห้าเปอร์เซ็นต์ และไม่ว่าจะกดปุ่มไหนก็ไม่มีสัญญาณใดๆ ขึ้นมาให้เห็นเลยแม้แต่ขีดเดียว

"นี่มัน... ที่ไหนกันเนอะ" นนท่พิมพ์คำกับตัวเอง สายตากวาดมองไปรอบทิศ ป่าที่ ร่ายล้อมดูหนาแน่นผิดปกติ ไม่มีเสียงรถ ไม่มีสายไฟ ไม่มีสิ่งปลูกสร้างสมัยใหม่ แม้แต่ชิ้นเดียว มีเพียงซากเจดีย์เก่าที่ดูใหม่กว่าที่เขาเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์มาก รวากับเพิงสร้างเสร็จได้ไม่นาน เขาลุกขึ้นเดินสำรวจอย่างงงววย จนกระทั่งเจอ กลุ่มชาวบ้านที่แต่งกายด้วยผ้าโจงกระเบนแบบโบราณกำลังเดินผ่านมาพอดี

"ขอโทษครับ ที่นี้ที่ไหนหรือครับ" นนท่เอ่ยถามด้วยความโล่งใจที่เจอคน แต่สิ่งที่ได้ กลับมาคือสีหน้าตกใจปนหวาดกลัวของกลุ่มชาวบ้าน คำพูดของเขาฟังดูเพี้ยน สำเนียงประหลาดในหูของพวกเขา รวากับภาษาต่างดาวที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน "ผี ป่าเข้าสิงมัน!" หญิงชราคนหนึ่งกรีดร้องพลางชี้นิ้วมาทางนนท่ ชายหนุ่มหลายคน วิ่งกรูเข้ามาล้อมเขาไว้ด้วยไม้พลองในมือ

"ไอ้นี้พูดจาประหลาด แต่งตัวก็ไม่เหมือนคนที่ไหน คงเป็นคนบ้าหนีมาจากป่า" ชาย คนหนึ่งพูดพลางเงื้อไม้พลองขึ้น "จับมันไปให้นายกองเถอะ เพื่อจะได้ค่าตัวเป็น ทาสสักหน่อย" เสียงเยาะเย้ยดังขึ้นรอบตัวนนท่ เขารู้สึกหัวใจเต้นรัวจนแทบระเบิด

ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง และยังไม่เข้าใจว่าทำไมคำพูดง่ายๆ ของเขาถึงฟังดูแปลกประหลาดในหูของคนพวกนี้เหลือเกิน

ท่ามกลางความซุกซม เด็กชายตัวเล็กๆ ในชุดผ้าเหลืองซีดวิ่งแทรกฝูงชนเข้ามา เขาสังเกตเห็นนนท์ควักไฟแช็กพลาสติกออกมาจากกระเป๋ากางเกงด้วยความตื่นตระหนกและจุดไฟขึ้นมาโดยไม่ทันคิด หวังเพียงจะทำอะไรสักอย่างให้ฝูงชนตกใจจนถอยห่าง เปลวไฟเล็กๆ ที่ลุกวาบขึ้นมาจากอุปกรณ์ประหลาดในมือของนนท์ทำให้ทุกคนที่ล้อมอยู่ถึงกับสะดุ้งถอยกรูดออกไปทันที

"หยุดก่อน! อย่าทำร้ายท่านผู้มีวิชา!" เด็กชายตะโกนลั่น เขาคือ "จุก" เด็กวัดที่มาช่วยงานบุญแถวนั้น "ข้าเห็นแล้วว่าท่านผู้นี้เรียกไฟจากปลายนิ้วได้ ต้องเป็นผู้ทรงวิชาคุณแน่ อย่าทำอันตรายเลย เดี่ยวคำสาปจะตกถึงพวกเรา" คำพูดของเด็กชายทำให้ฝูงชนที่กำลังจะรวมทำร้ายชะงักลง บางคนเริ่มยกมือไหว้นนท์ด้วยความเกรงกลัวปนศรัทธาอย่างฉับพลัน

คืนนั้น เมื่อจุกพานนท์มาหลบซ่อนในกุฏิเก่าหลังวัด นนท์ถึงได้มีเวลานั่งทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด จุกเล่าให้ฟังว่าที่นี่คือ "อโยธยา" เมืองที่เพิ่งเริ่มก่อร่างสร้างขึ้นได้ไม่กี่ปี ภายใต้การปกครองของ "พระเจ้าอู่ทอง" ผู้ทรงสถาปนาราชธานีแห่งใหม่ริมแม่น้ำสามสาย นนท์รู้สึกเลือดในตัวเย็นวาบทันทีที่ได้ยินชื่อนี้ เพราะนั่นหมายความว่าเขาไม่ได้แค่หลงป่า แต่ทะลุข้ามเวลาย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดร้อยกว่าปีก่อน สู่ยุคเริ่มต้นของกรุงศรีอยุธยาที่เขาเคยเห็นแค่ในซีรีส์ที่เปิดคลอนอนหลับไปเมื่อคืนนั่นเอง

| บทที่ ๒ — จากเด็กวัดสู่เด็กช่าง

สัปดาห์แรกในวัดผ่านไปอย่างยากลำบาก นนท์ต้องเรียนรู้ทุกอย่างใหม่หมด ตั้งแต่
วิธีพูดจาให้สำเนียงใกล้เคียงคนท้องถิ่นที่สุด วิธีนุ่งผ้า วิธีกินอยู่แบบชาวบ้าน
โบราณ จุกกลายเป็นครูสอนภาษาและธรรมเนียมให้เขาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่นนท์
ต้องคอยระมัดระวังตัวไม่ให้พูดจาหรือแสดงพฤติกรรมแปลกเกินไปจนขุนนางท้องถิ่น
ที่มักแหวะเวียนมาที่วัดเกิดความสงสัย เพราะยุคนี้นคนแปลกหน้าที่ไม่มีที่มา
ชัดเจนมักถูกจับตามองเป็นพิเศษ

วันหนึ่งขณะเดินสำรวจรอบวัด นนท์สังเกตเห็นระบบท่อน้ำเข้านาของวัดที่ใช้แรง
คนหอบน้ำที่ละถังอย่างเชื่องช้าและเหนื่อยยาก สัญชาตญาณนักศึกษาวิศวกรรมในตัว
เขาทำงานทันที เขาคิดถึงวิชากลศาสตร์พื้นฐานที่เคยเรียนเรื่องกังหันวิดน้ำ จึง
แอบทดลองทำ "กังหันวิดน้ำจากไม้ไผ่" ขึ้นมาในเวลากลางคืน โดยใช้แรงน้ำไหล
จากลำธารข้างวัดหมุนกังหันตักน้ำขึ้นสู่รางไม้ไผ่ที่ต่อไปยังนาข้าวโดยอัตโนมัติ

เมื่อชาวบ้านที่มาทำบุญเห็นกังหันไม้ไผ่หมุนตักน้ำได้เองโดยไม่ต้องมีใครหอบ ต่าง
พากันตื่นตะลึงและลือกันปากต่อปากไปทั่วหมู่บ้าน "เจ้านนท์นี้มีวิชาจริงๆ" บาง
คนกระซิบกัน "หรือจะเป็นเทวดาแปลงกายมาโปรดพวกเรา" คำเล่าลือที่เกินจริง
เริ่มแพร่กระจายออกไป ทำให้พระผู้ใหญ่รูปหนึ่งในวัดเริ่มไม่พอใจ เกรงว่าจะเป็น

เรื่องไสยศาสตร์นอกกริตที่ผิดพระธรรมวินัย

"เจ้าอาวาส สิ่งที่ได้กคนนี้ทำนั้นดูจะเป็นของแปลก น่าจะเป็นคุณไสยมากกว่าสิ่งดี" พระผู้ใหญ่กล่าวขึ้นในที่ประชุมสงฆ์ "ควรขับไล่มันออกจากวัดไปเสียก่อนจะเกิดเรื่องร้าย" แต่เจ้าอาวาสผู้เฒ่าผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลกว่ากลับส่ายหัวช้าๆ "อาตมาเห็นว่านี่เป็นภูมิปัญญา ไม่ใช่คุณไสยแต่อย่างใด กังหันที่หมุนได้เองนั้นอาศัยเพียงแรงน้ำไหลตามธรรมชาติ หากใช้มนตร์ดำใดไม่ ปล่อยให้เขาอยู่ต่อไปเกิด ลูกวัดของเราจะได้มีน้ำใช้สะดวกขึ้น"

ด้วยการปกป้องของเจ้าอาวาส นนทจึงรอดพ้นจากการถูกขับไล่ และเริ่มเข้าใจบทเรียนสำคัญข้อแรกในโลกใหม่นี้อย่างถ่องแท้ นั่นคือ "ความรู้" ในยุคปัจจุบันของเขา คือ "อำนาจ" ในยุคโบราณแห่งนี้ เพียงแต่ต้องรู้จักห่อหุ้มมันด้วยคำอธิบายที่คนยุคนั้นรับได้ ไม่ว่าจะเป็นการอ้างว่าได้ร่ำเรียนวิชามาจากครูบาอาจารย์ผู้วิเศษ หรือโยงเข้ากับดวงชะตาที่ฟ้าประทานมาให้ เพื่อไม่ให้ขัดกับความเชื่อดั้งเดิมของผู้คนมากเกินไป

ข่าวเรื่องกังหันวิดน้ำมหัศจรรย์ที่วัดร้างริมป่าแพร่ไปไกลถึงหูของ "นายห้างอิน" เศรษฐีค้าผ้าไหมผู้มั่งคั่งที่สุดคนหนึ่งในย่านนั้น ซึ่งบังเอิญเดินทางมาทำบุญที่วัดพอดีในช่วงเทศกาลสำคัญ เมื่อนายห้างอินเห็นกังหันไม้ไผ่ด้วยตาตัวเอง เขาก็กับยืนพิณิจอยู่นานหลายอึดใจ ก่อนจะขอพบตัวนนทเป็นการส่วนตัว

"เจ้าหนุ่ม ข้าได้ยินว่าเจ้าเป็นผู้คิดค้นกังหันนี้ขึ้นมา" นายห้างอินกล่าวด้วยน้ำเสียงสนใจใคร่รู้ "โรงย้อมผ้าไหมของข้ากำลังประสบปัญหาหนักหน่วง ไม่ทราบว่าจะเจ้า

พอจะมีปัญญาช่วยข้าได้บ้างหรือไม่ ข้าจะให้ค่าจ้างงามอย่างแน่นอน" นนท่มองหน้าจุกที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยแววตาที่ทั้งตื่นเต้นและกังวลปนกัน นี่อาจเป็นโอกาสแรกที่จะทำให้เขามีที่ยืนในโลกใบใหม่นี้อย่างมั่นคงขึ้นกว่าเดิม

❖ บทที่ ๓ — เล้าแก่ปี 1

โรงย้อมผ้าไหมของนายห้างอินตั้งอยู่ริมคลองใหญ่ไม่ไกลจากวัด เมื่อนนทได้เข้าไปสำรวจปัญหาด้วยตาตัวเอง เขาพบว่าผ้าไหมที่ย้อมสีออกมาแต่ละล็อตมักมีสีไม่สม่ำเสมอ บางผืนสีตกจางเมื่อผ่านการซักเพียงไม่กี่ครั้ง ทำให้พ่อค้าจากต่างแดนไม่นิยมซื้อผ้าจากโรงย้อมแห่งนี้เท่าที่ควร นนท่นึกย้อนไปถึงวิชาเคมีพื้นฐานที่เคยเรียนตอนมัธยมปลาย เรื่องการใช้สารส้มและสารแทนนินจากเปลือกไม้บางชนิดเป็นตัวช่วยตรึงสีให้ติดทนนานขึ้น

เขาขอโอกาสทดลองสูตรย้อมผ้าไหมจากนายห้างอิน โดยนำสารส้มที่หาได้จากแหล่งแร่ธรรมชาติในท้องถิ่นมาผสมผสานกับเปลือกไม้ผาตบางชนิดที่ชาวบ้านใช้ทำยาแผนโบราณ ทดลองผสมในสัดส่วนต่างๆ อยู่หลายครั้งจนกระทั่งได้สูตรที่ทำให้สีย้อมติดแน่นทนนาน ไม่ตกแม้ผ่านการซักซ้ำหลายสิบครั้ง คุณภาพดีกว่าผ้าที่นำเข้าจากสำเภาจินเสียอีก

"ผ้าสีไม่ตก" ของนนท์กลายเป็นที่ต้องการอย่างรวดเร็วในหมู่พ่อค้าทั้งใน และต่างแดน นายห้างอินชายผ้าได้ราคาสูงขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว และเริ่มไว้วางใจให้นนท์เข้ามาดูแลกิจการโรงย้อมอย่างเต็มตัว นนท์จึงตั้งจุกขึ้นเป็นหัวหน้าช่างคนสำคัญ พร้อมกับรับเด็กวัดกำพร้าอีกหลายคนที่ไม่มีโอกาสในชีวิตเข้ามาเป็นลูกมือสอนงานให้โดยไม่มีกั๊ก ไม่หวงวิชาเหมือนช่างรุ่นเก่าที่มักปิดบังเคล็ดลับกันเอง

"นายท่านสอนให้พวกข้าหมดทุกอย่างจริงๆ หรือครับ ไม่กลัวพวกข้าแอบไปเปิดโรงย้อมแข่งเองหรือ" จุกถามด้วยความสงสัยวันหนึ่งระหว่างทำงาน นนท์ยิ้มก่อนตอบ "ถ้าเจ้าเก่งพอจะไปเปิดโรงย้อมแข่งกับข้าได้ นั่นก็แปลว่าเจ้าสมควรได้รับโอกาสนั้นแล้ว ข้าอยากให้ทุกคนที่ทำงานกับข้าเติบโตไปด้วยกัน ไม่ใช่หยุดอยู่แค่เป็นลูกมือไปตลอดชีวิต" คำพูดนี้ทำให้จุกและลูกมือทุกคนรู้สึกผูกพันและรักดีต่อนนท์อย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าค่าจ้างใดๆ ที่เคยได้รับ

ความสำเร็จที่รวดเร็วของนนท์เริ่มสร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มพ่อค้าผ้าเก่าแก่ในย่านที่ครองตลาดมานาน พวกเขาเริ่มส่งคนมาก่อวณโรงย้อมของนายห้างอินเป็นระยะ ทั้งการปล่อยข่าวลือว่าผ้าของนนท์ใช้เวทมนตร์ต้องห้าม ไปจนถึงการติดสินบนคนงานให้แอบก่อวินาศกรรมถังย้อมสี นนท์จึงต้องเรียนรู้บทเรียนใหม่อีกข้อหนึ่งอย่างรวดเร็ว นั่นคือการอยู่รอดในโลกธุรกิจโบราณนี้ ไม่ได้อาศัยเพียงฝีมือและความรู้เท่านั้น แต่ต้องรู้จักสร้างเส้นสายและพันธมิตรที่เชื่อถือได้ด้วย

เมื่อคุณภาพผ้าไหมสีไม่ตกของโรงย้อมเป็นที่เลื่องลือไปถึงในวัง นายห้างอินจึงได้รับโอกาสส่งผ้าผืนงามเข้าไปถวายเจ้านายฝ่ายในพระราชวัง ผ้าผืนนั้นเป็นที่

โปรดปรานอย่างยิ่ง จนมีการไต่ถามถึงที่มาของฝีมือการย่อมน เมื่อทราบว่าเป็นฝีมือของชายหนุ่มนามนนท์ ชื่อเสียงของเขาก็เริ่มเป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้นในนาม "นายช่างนนท์" ผู้มีทั้งฝีมือ เงินทอง และความไว้วางใจจากทั้งพ่อค้าและขุนนางบางกลุ่มในเวลาไม่นาน

บทที่ ๔ — สร้างมวลชน ไม่ใช่แค่เงิน

ปีถัดมา น้ำในแม่น้ำสายหลักหลากท่วมรุนแรงกว่าทุกปีที่ผ่านมา ทุ่งนาของราษฎรรอบกรุงอโยธยาเสียหายยับเยิน ข้าวปลาอาหารขาดแคลน โจรผู้ร้ายเริ่มชุกชุม เพราะความอดอยากผลักดันให้คนจำนวนมากต้องหันไปทำผิดเพื่อความอยู่รอด รัฐซึ่งเพิ่งตั้งตัวได้ไม่นานยังไม่มีระบบรับมือภัยพิบัติที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ราษฎรจำนวนมากต้องอดมื้อกินมื้ออย่างน่าเวทนา

นนท์นึกถึงความรู้พื้นฐานด้านวิศวกรรมโยธาที่เคยเรียนมา จึงออกแบบ "ยั้งฉางยกพื้น" ที่ป้องกันน้ำท่วมและความชื้นได้ดีกว่ายั้งฉางแบบเดิมที่วางอยู่บนพื้นดิน พร้อมกับระบบคูคลองชะลอน้ำง่ายๆ ที่ช่วยลดความรุนแรงของกระแสน้ำก่อนจะไหลเข้าท่วมหมู่บ้าน เขาชักชวนชาวบ้านที่ว่างงานเพราะน้ำท่วมมาช่วยกันลงแรงขุดคลองและสร้างยั้งฉาง โดยแลกกับข้าวสารที่ตัวเองสะสมไว้จากทำไร่กิจการ

ผ้าไหมตลอดปีที่ผ่านมา

นอกจากนี้ นนทียังตั้ง "กองอาสา" ขึ้นมาดูแลความเป็นอยู่ของราษฎรในละแวกนั้น
อย่างเป็นระบบ ทั้งการขุดลอกคลอง การดูแลรักษาคนป่วยใช้ด้วยสมุนไพรที่หาได้
ในท้องถิ่นผสมกับความรู้พื้นฐานเรื่องสุขอนามัยที่เขาพอจำได้จากวิชาชีววิทยา
สมัยเรียน ใครเดือดร้อนเรื่องใดก็มักมาพึ่งพาที่โรงย้อมของนนท์เสมอ จนชาวบ้าน
เริ่มเรียกเขาด้วยความเคารพว่า "พ่อเลี้ยงนนท์" แทนชื่อเดิมไปโดยปริยาย

ความนิยมที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของนนท์เริ่มสร้างความหวาดระแวงให้กับขุนนาง
บางกลุ่มในราชสำนัก บางคนกระซิบทูลว่านายช่างนนท์กำลังซ่อนสุมกำลังคนและ
ทรัพย์สินมากผิดปกติ อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของแผ่นดินในอนาคต แต่เมื่อ
พระเจ้าอยู่หัวทรงได้รับรายงานเรื่องยุ่งฉวยยกพื้นและระบบคลองชะลอน้ำที่ช่วย
บรรเทาความเดือดร้อนของราษฎรได้จริง พระองค์ทรงพอพระทัยในผลงานที่เป็น
รูปธรรมนี้มากกว่าจะทรงหวั่นเกรงข่าวลือใดๆ

ไม่นานหลังจากนั้น นนทีก็นับว่าได้รับพระราชทานที่ดินผืนใหญ่ริมแม่น้ำให้ดูแลอย่าง
เป็นทางการ พร้อมกับตำแหน่ง "ออกญา" ซึ่งทำให้เขามีสิทธิ์คุมไพร่พลจำนวน
หลายร้อยคนภายใต้การดูแลของตนเอง จากเจ้าแก้มโรงย้อมผ้าไหมธรรมดา นนทียิ่ง
ก้าวขึ้นมาเป็นทั้งเจ้าของกิจการที่มั่งคั่งและผู้นำชุมชนที่มีทั้งเงินทองและกำลังคน
อยู่ในมือพร้อมกัน เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้เส้นทางชีวิตในโลกใบใหม่ของเขา
ไม่มีวันหวนกลับไปเป็นเด็กวัดผู้ไร้ที่พึ่งพิงอีกต่อไป

| บทที่ ๕ — ผู้อยู่เบื้องหลังกรุงศรี

เวลาผ่านไปหลายปี นนท์กลายเป็นเศรษฐีใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในย่านอโยธยา มีกองเรือสินค้าที่แล่นค้าขายไปมาระหว่างหัวเมืองต่างๆ มีโรงช่างหลายแห่งที่ผลิตทั้งผ้าไหมและเครื่องมือเครื่องใช้ มีโรงหมอที่รักษาคนป่วยไข้ให้ฟรีสำหรับผู้ยากไร้ ลูกน้องที่เคยเป็นเด็กวัดกำพร้าอย่างจุฑาเติบโตขึ้นเป็นหัวหน้าช่างใหญ่ที่ทุกคนเรียกด้วยความเคารพ ส่วนตัวนนท์เองก็ถูกเรียกขานด้วยความยำเกรงว่า "นายท่าน" ในทุกวงการที่เขาไปมาถึง

ด้วยความรู้จากอนาคตที่ติดตัวมา นนท์รู้ว่าอีกไม่นานกรุงศรีอยุธยาจะกลายเป็นศูนย์กลางการค้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของภูมิภาค เขาจึงเริ่มวางรากฐานสิ่งต่างๆ ล่วงหน้าไว้อย่างเงียบๆ ทั้งระบบการทำบัญชีแบบคู่เพื่อตรวจสอบกำไรขาดทุนได้แม่นยำกว่าการจดบันทึกแบบเดิม การสร้างโรงสีข้าวที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และการวางผังถนนปูอิฐเชื่อมระหว่างย่านการค้าสำคัญ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่คนในยุคนี้ยังไม่เคยคิดถึง แต่จะกลายเป็นมาตรฐานของกรุงศรีอยุธยาในอีกหลายร้อยปีข้างหน้า

ทว่าความรุ่งเรืองที่มากขึ้นก็มาพร้อมกับศัตรูที่มากขึ้นเช่นกัน กลุ่มพ่อค้าเก่าแก่ที่เคยพ่ายแพ้ให้กับนนท์มาตลอดหลายปีสบโอกาสร่วมมือกับขุนนางบางคนที่มีอิทธิ

ริษยา ปั่นเรื่องใส่ร้ายว่านนท์กำลังซ่อนสุมไพร่พลและทรัพย์สินเพื่อวางแผนก่อการกบฏต่อแผ่นดิน ข้อกล่าวหานี้ร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิตได้หากพิสูจน์ไม่ได้ว่าตนบริสุทธิ์

นนท์รู้ว่าครั้งนี้เขาต้องใช้ทุกสิ่งที่ยังสมมาตลอดหลายปีเพื่อพลิกสถานการณ์ ทั้งสติปัญญาแบบคนยุคใหม่ที่รู้จักวางแผนอย่างเป็นระบบ ทั้งมวลชนที่เขาสร้างไว้ซึ่งพร้อมออกมายืนยันความดีความชอบที่เขาทำให้ราษฎรมาตลอด และเส้นสายที่มีอยู่ในวังจากผลงานที่เป็นรูปธรรมมาโดยตลอด เขาให้จุกและลูกน้องที่ไวใจได้รวบรวมพยานหลักฐานทุกอย่าง ตั้งแต่บัญชีรายรับรายจ่ายที่โปร่งใส ไปจนถึงคำยืนยันจากราษฎรนับร้อยที่เคยได้รับความช่วยเหลือจากยั้งฉางและกองอาสาในยามน้ำท่วมใหญ่

เมื่อคดีความถูกนำขึ้นพิจารณาต่อหน้าพระที่นั่ง หลักฐานและพยานที่นนท์เตรียมไว้อย่างรอบคอบก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเขาได้อย่างชัดเจน พระเจ้าอยู่ทองทรงเห็นทั้งผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินและความจงรักภักดีของราษฎรที่มีต่อนนท์อย่างแท้จริง จึงมีเพียงแต่ทรงยกฟ้องข้อกล่าวหาทั้งหมด หากยังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้นนท์ดำรงตำแหน่งขุนนางฝ่าย "กรมท่า" ผู้ดูแลกิจการค้าขายกับต่างประเทศ อันเป็นตำแหน่งสำคัญยิ่งของราชสำนักในยุคที่การค้าทางทะเลกำลังจะเฟื่องฟู

คำคืนหนึ่งหลังจากคดีความคลี่คลายลง นน့်ยืนอยู่บนท่าเรือมองออกไปยังกรุงอโยธยาที่ค่อยๆ เติบโตขึ้นทุกวัน จากป่ารกทึบที่เขาเคยตื่นขึ้นมาด้วยความหวาด

กลัวเมื่อหลายปีก่อน กลายเป็นเมืองท่าที่คึกคักไปด้วยผู้คนและเรือสินค้า
นานาชาติ เขายืมให้กับตัวเองอย่างภาคภูมิใจ รู้สึกขอบคุณโชคชะตาที่พาเขามาถึง
จุดนี้ ทั้งที่ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นเพียงเด็กปี 1 สายซิปที่เอาตัวไม่ค่อยรอดในโลก
ความเป็นจริงเสียด้วยซ้ำ

ก่อนเข้านอนคืนนั้น นนท์เปิดหีบไม้เก่าใบหนึ่งที่เขาเก็บข้าวของชิ้นแรกๆ จากโลก
เดิมไว้อย่างทะนุถนอมมาตลอด ภายในหีบมีเสื้อยืดเปื้อนโคลนตัวเก่า และ
โทรศัพท์มือถือเครื่องเดิมที่เขาคิดว่าใช้การไม่ได้อีกแล้วนอนนิ่งอยู่กันหีบมาหลาย
ปี แต่คืนนี้เมื่อเขาหยิบมันขึ้นมาพลิกดูด้วยความคิดถึง หน้าจอที่เคยดับสนิทกลับ
สว่างวาบขึ้นมาเบาๆ พร้อมตัวเลขแบตเตอรี่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ปรากฏขึ้นที่มุมจอ
ราวกับกำลังจะบอกอะไรบางอย่างกับเขาอีกครั้ง

ความรู้ไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ไหน ก็สามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้เสมอ

หากรู้จักปรับใช้ให้เข้ากับยุคสมัย และแบ่งปันให้ผู้อื่นเติบโตไปด้วยกัน

เพราะอาณาจักรที่แท้จริง ไม่ได้สร้างจากเงินทองเพียงอย่างเดียว แต่สร้างจากใจของ

ผู้ที่เชื่อมั่นในตัวเรา

— จบภาคแรก —